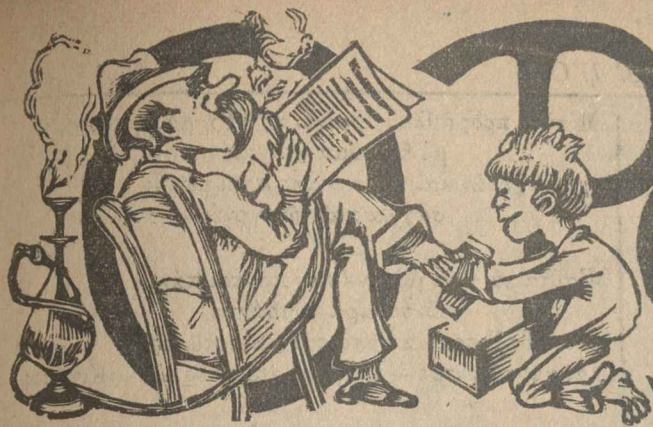

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὼν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ ἴσ'τὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιμία Φεβρουαρίου,
κακὸ μεγάλο Βουλευτηρίου.

Συνωμοσία μυστικὴ φρικώδης καὶ τρομακτικὴ.

Εἰς μέρος τι μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
ὑπόγειον εὐρὺ καὶ σκοτεινόν.
Ἐπὶ τῶν τοίχων δπλασμένα,
ποῦ σὰν τὰ δῆς σὲ πάει τρία κι'ένα.

Φωτίζεται μὲ δάδας καὶ δαδί,
καὶ πρὸς ἐκεῖνο σπεύδουν ἐν σπουδῇ
ἀνθρώπων ἀλλοκότων μαῦρα στίφη
μὲ θώρακας, μὲ κράνη, καὶ μὲ ξίφη.

Τι τρόμος παγερὸς κι'ἀνατριχίλα,
σκιαὶ περιπλανῶνται 'στὸ σκιδόφως,
ἀκούονται συνθήματα ποικίλα,
ψιθυρισμὸς ὑπόκωφος καὶ φόφος.

Σημαίνει μεσονύκτιον θαυρὸν,
τῶν φαντασμάτων ὥρα καὶ τοῦ τρόμου,
κι'ἐν μέσῳ σκοτεινοῦ κι'ἐρήμου δρόμου
περιπατοῦν καὶ γέροι μὲ σπαθί.

Τι νῶξ μυστηριώδης, σκότους πλήρης,
καὶ μέσα σὲ πληθὺν συνωμοτῶν
κι'ὁ Φασουλῆς παρίσταται ξιφῆρης
καὶ μὲ ζουρλομανδύαν ἵπποτων.

Οὐχ ἦττον εἰς ἐκείνην τὴν πλειάδα
μὲ κράνος, μὲ μανδύαν καὶ μὲ δάδα
παρὴν κι'ὁ Περικλέτος ἐν τοῖς πρώτοις,
ὁ πρόθυμος εἰς ὅλα πατριώτης.

Βροντοῦν μυστηριώδεις πανοπλῖαι
τοῦ νέου τῶν συγχρόνων Βασιλείου,
κι'ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς ὑψηλοῦ
συνωμοτῶν ἀρχίζου ἐμίλαι.

Σὺ ποῖς εἶσαι;
Ροδεσπιέρος.

Ἄμμ'ἐσύ;
Σακάτης γέρος.

Ἔτος χίλια κι'ἐννιά κι'ἐνιακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κι'ἐβδομηντα τρία,
πηλαεῖ καββαλαρία.

Α'.— Καὶ τί θέλεις ἐδῶ πέρα;
Β'.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα.

(Τέτοια πάλι
λέγουν ἄλλοι.)

Γ'.— Σὺ ποῖς εἶσαι;
Δ'.— Πατριώτης,
καὶ μεγάλος συνωμότης.

Γ'.— Σύνθημά σου...
Δ'.— Ταρταρίνος.

Γ'.— Ἄμμὲ τὸ δικό σου;
Γ'.— Φρῦνος.

(Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.)

Φ.— Σὺ ποῖς εἶσαι;
Π.— Φίλος πρῶτος.

Φ.— Σύνθημά σου;
Π.— Δὸν—Κιχῶτος.

Φ.— Ἄμμὲ σύ;
Κι'ἐγὼμ'ἐκεῖνος.

Π.— Σύνθημά σου;
Φ.— Μπερτολδίνος.

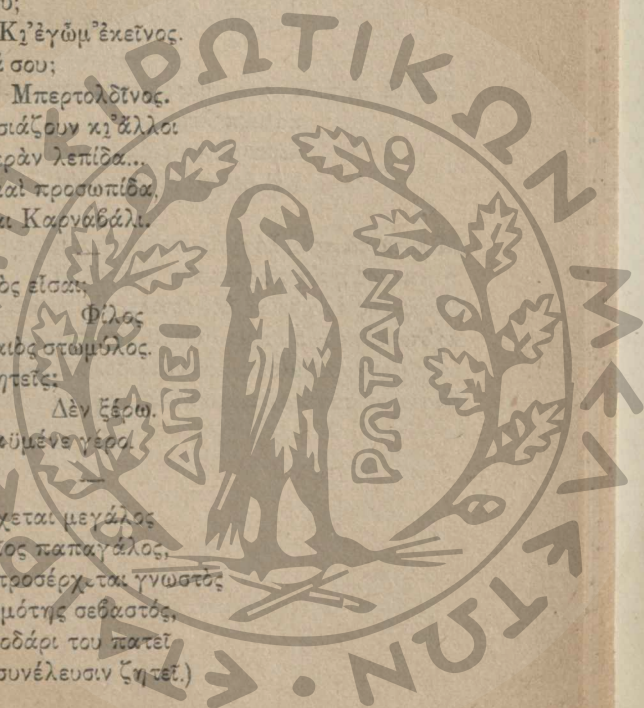
Μὰ πλησιάζουν κι'ἄλλοι
μὲ κοπερὰν λεπίδα...
φοροῦν καὶ προσωπίδα,
σὰν νᾶναι Καργάβλι.

Φ.— Ἐσὺ ποῖς εἶσαι;
Συν.— Φίλος

καὶ γηραιὸς στωμύλος.
Φ.— Καὶ τί ζητεῖς;

Συν.— Δὲν ξέρω.
Φ.— Εὐσαι, καὶ μὲν γέρος.

(Προσέρχεται μεγάλος
κι'ἀρχαῖος παπαγάλος,
κι'ἕνας προσέρχεται γνωστὸς
καὶ συνωμότης σεβαστὸς,
καὶ τὸ ποδάρι του πατεῖ
κι'Ἔθνος ἐλευσιν ζητεῖ.)

Φασουλής προς συνωμότης και περικλησεις ιππότας.

Μετά μεγάλης μου χαράς βλέπω και τώρα πάλιν
συνωμοσίαν άλλην,
κι' ενθ' σημεία φαίνονται προς πρόοδον ευσίωνα
προσφέρομαι κι' εγώ σωτήρ με γλώσσαν και βραχίονα.

Προσέλθετε, προσέλθετε, γενναίοι συνωμότες,
και σεις όπου νηστεύετε, και σεις που καλοτρώτε.
Τόν κῦβον αναρρίψετε,
και με λευκάς ἐλπίδας
τὰ πρόσωπά σας κρύψετε
σὲ μαύρας προσωπίδας.

Καιρός μεγάλων θυσιῶν
και νέων συνωμοσιῶν.
Καιρός μεγάλα νὰ λυθοῦν προβλήματα και γρόφοι,
καιρός και πάλιν δηλαδή
ἐν μύστου χλοερῷ κλαδί
νὰ κρύψωμεν τὰ ξίφη.

Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ,
και τρίψτε μας τὸν ἀφαλὸ,
κι' ἀνάσκελα ξαπλώστε μας.

Σιγή και φρόνησις, παιδιὰ,
νὰ μὴ μᾶς πάρουν μυρωδιὰ,
και τότε φασκελώστε μας.

Μυστηριώδες κι' ἄγνωστον ἄς μείνῃ τὸ νομά μας,
βαδίσωμεν κατὰ παντὸς συγχρόνου φαταούλα,
και ὅστις σκοτίαν τῆς νυκτὸς ἄς εἶναι σύνθημά μας
τρεις λέξεις μόνον: ξερατό, ναυτία και ἀναγοῦλα.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια σύνθημα ἄς εἶναι μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια νομίζω πὼς σημαίνουν
ἐκείνους ποῦ ποιμαίνουν,
κι' ἐκείνους ποῦ ποιμαίνονται
και μ' ὄψεις ἐξημιμένας
συνωμοτοῦν και μαίνονται,
γιατὶ με τοὺς ποιμένους
τὸ κράτος δὲν λυμαίνονται.

Σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια θαρρῶ πὼς κατοικεῖ
κάθε πολιτική,
κάθε συνωμοσία,
και δράσις κι' ἐργασία.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια συνεννοεῖται μόνον
ἡ μειονοψηφία πατριωτῶν σωφρόνων,
δσους τῆς ἀληθείας δὲν ἀπολείπει ἡ γνώσις,
κι' ὅταν ἀκοῦν ὁ δαίμων πὼς σκέπτεται νὰ κἀνῇ
νέας μεταρρυθμίσεις και νέας βελτιώσεις,
βαστοῦνε τὰντερά των και τρέχουν γιὰ λεκάνη

Μ' αὐτὰ πρὸς ἄθλους βαίνει κι' ἡ γῆ μας, ἡ κλεινὴ
με βάδισμα γενναῖον,
κι' ἀπὸ ξηρὰν και πόντον ἀκούεται φωνή:
σάχλα και τῶν γονέων.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία μόνον ὑπονοοῦνται πάντα
τὰ σοβαρὰ συμβάντα,
και κάθε Γερουσία κατὰ τοῦ καθεστῶτος,
και κάθε Σάντσο — Πάγκας, και κάθε Δὸν — Κιχῶτε.

Σάχλα και τὸ λαλεῖν
σὲ δρόμους, σὲ Βουλὴν
εὐλάλων σκαπανέων.

Μὰ και τὸ σιωπᾶν
πολὺ σαχλόν... τὸ πᾶν
σάχλα και τῶν γονέων.

Ἐμπρός... συλλαλητήρια...
ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη,
τὸ βῆμα μας ταχύ,
και μὰρς σὲ Βουλευτήρια
και σ' ἀποχωρητήρια.

Τὰ ξίφη τῶν συνωμοτῶν,
τῶν Ἀριστογειτόνων,
και σὰς κι' ἐμὲ πρὸς ἐμετὸν
με διαθέτουν μόνον.

Τὸν κῦβον αναρρίψωμεν, κι' ἀναπαυθῶμεν ὅλοι
μέσα ὅτῃς ψωροκώστενας τὸ σαχλοπεριδῶλι,
ποῦ μόνον γαῖδουράγκαθα φυτρώνουν και τσουκνίδες
και μερικάις σανίδες.

Ὡς πότε, σάχλας θρέμματα,
θ' ἀκούτε τόσα ψέμματα,
θὰ φαίνεσθε μιὰ νοῦλα;

Ἐμπρός... τὸ ξίφος μου κρατῶ...
τὸ σύνθημά μου: ξερατό,
ναυτία και ἀναγοῦλα.

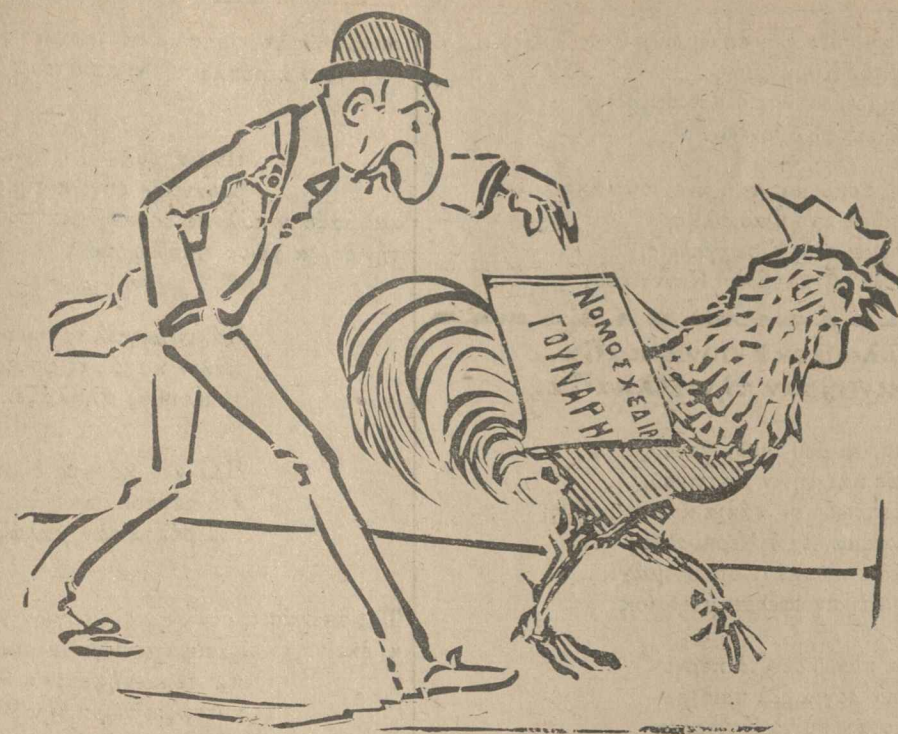
Ἐμπρός... προβαίνετε θρασεῖς,
ἐμπρός ἐγὼ και πίσω σεις,
κι' εἰς κάθε πραξικοπήμα τῆς Ρωμαιοσύνης νέον
ἀκούετε τὴν ἐπιφών: σάχλα και τῶν γονέων.

Συνωμοτῶν χορὸς προβαίνει τρομερός.

Α'. — Βάζω κόκκινη κονκάρδα
και φωνάζω σ' ὅλους: δάρδα.

Β'. — Βάζω κόκκινο σκουφάκι, και μετ' ἄλλων διαπύρην
Ἐθνοσυνελεύσεις θέλω γηραλέων ἀναπήρων.

Γ'. — Στήτε πάντες... θ' ἀλλάξω...
θέλω Βασιλεῖς ν' ἀλλάξω.

Γελώντας με τὸν Πατρινὸ
τὰ φόρωσε ὅτῳν πετεινὸ.

ἔλω τὸν Φαλιέρ τῶν Γάλλων, θέλω και τὸν Τάφτ συγχρόνως,
ἔλω και τὸν Ἐδουάρδο τῆς μεγάλης Ἀλβιόνος.

Α'. — Ἐγὼ θέλω Γηπωνέζους και Μικᾶδο Μουτσόχίτο...
Ε'. — Ἐγὼ Κᾶϊζερ γυρεύω... τοῦτον Ἀνακτα κηρύττω.

(Κι' ὁ Περικλῆτος προχωρεῖ
τρώγων κουλούρι και τυρί.)

Γιὰ κυττάξετε κι' ἐμένα,
ποῦ με λένε Περικλέτο,
πὼς με μάτια πυρωμένα
βγάζω μυτερὸ στιλέτο.

Ἐγὼ θέλω δέχως ἄλλο
κάποιον Πατισάχ μεγάλο,
Λεϊλάμα με τιάρας,
θέλω και τὴν Ρενναβάλο
τῆς κλεινῆς Μαδαγασκάρας.

Μὲ σανίδες και φουνέλα
ὅτῃς Ἀρχῆς νὰ μῶν τὸ κάστρο,
κι' ἀπὸ τὴν Βενεζουέλα
νὰ σὰς φέρω τὸν Δὲ — Κάστρο.

Θέλω τούτους, θέλω κι' ἄλλους,
θέλω και Σαρδαναπάλους
νὰ φοροῦνε φερετζέδες.

Κι' ἀπὸ πάσης ὕδρογειοῦ
θέλω Βασιλεῖς γλεντζέδες
ὅαν κι' ἐκείνον τοῦ Βελγίου.

Θέλω Πέτρους και Νικήτας, Φερδινάνδους τοῦ διαβόλου,
Κάρολον τῆς Ρουμανίας και τὴν θείαν τοῦ Καρόλου,
θέλω Βίκτωρας, Φραγκίσκους,
Σάχη τῆς Περσίας, Τσάρο,
θέλω ξένους βασιλίσκους,
θέλω τὸν κακὸ σας φλάρο.

Θέλω φλόγα, θέλω λαύραν, ὅπου ν' ἀναλύσω πάγους
τῆς φυλῆς τῆς κεχηναίας,
κι' Ἐθνοσυνελεύσεις νέας,
Ἐθολιν συνταγματολόγους, ῥιζοσπάστας φυτοφάγους,

Και με φλέγει μία σκέψις φλογερὰ κι' ἐπιθυμία.
συνωμότης φουκαράδες
πὼς νὰ κάνουμε γιουρὸν σὲ διάφορα τᾶμεϊα
και νὰ κλέψωμε παράδες.

Θέλω νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ,
θέλω μεγάλο ξαφνικό,
κι' ὅσοι δὲν ἔχουνε λεφτὰ
νὰ κάνουνε ψιλοκάκω.

Φ. — Νὰ κι' ἔνας ὄντως εὐγενής
και ἑσπερος κι' εἰλικρινής
καθ' ὅλα συνωμότης
και πόρος πατριώτης.

Ἵπὲρ λεπτῶν συνωμοτῶν
κι' ὕπὲρ αὐτῶν με σὰς κροτεῖ,
και τὴν ξυλὴν κεφαλὴν θρασείαν τὴν ἐγείρει
μόνο γι' αὐτὸν τὸν ἄτιμο, τὸν μπέστη τὸν Ἀργύρη.

Μόνο γι'αὐτὸν τὸν ἄτιμο σταυρὸν ἐπ'ὧμων αἶρει
καθὼς τὸν Κυρηναῖον,
μόνο γι'αὐτὸν τὸν ἄτιμο κανέναν δὲν προσφέρει:
σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Ἐμπρός...δὲν πρέπ'οἱ κόποι μας νὰ πάνε τοῦ κακοῦ...
εἶπεν αὐτὰ κι'ὁ Φασουλῆς,
ποῦ τρέμει τοὺς Εἰσαγγελεῖς,
κι'ὡς συνωμότης προχωρεῖ κατὰ τοῦ Κεντρικοῦ.

Ψάλλωμεν Γουναριάδα, συγκινοῦσαν τὴν Ἑλλάδα.

Σὺ, τετραπέρατη Θεά, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ Κόντε μῆνιν αἶδε καὶ μῆνιν Πατρινοῦ.
Ποῖς τάχατε τοὺς ἐσπρωξε σὲ κάκισα καὶ σὲ μάχη;
κανεῖς δὲν ξέρει τίποτα, μὰ λὲν ὁ Κερκυραῖος
τοῦ Πατρινοῦ τὰ σχέδια πῶς τάχε' στὸ στομάχι,
καὶ τοῦτος πρὸς παραίτησιν ἐφέρετο μοιραίως.

Πάρτα πίσω...δὲν τὰ πέρνω
κι' ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιά...
τοῦ Κορφιάτη τὸ Κουδέρνο
μοῦδαλε τρικλοποδιά.

Καὶ τί γιὰ μὲ δὲν ἔψαλαν οἱ τόσοι σου φωστήρες;
δὲν εἶσαι σὺ, ποῦ μοῦλεγεσ θταν μὲ πρωτοπήρες;
μπουμπούκι μου καὶ τζόγια μου χρυσή θὰ σ' ὀνομάσω...
καινούριο κοσκινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω;
Κάθε στιγμή δὲν ἔπαυες θερμὰ νὰ μὲ συγκαίρης,
καὶ τώρα πολυπρόσωπε, ποῦ μ' εἶδες, ποῦ μὲ ξέρεις.

Ὡ Κόντε, τί σ' ἐποίησα, καὶ σὺ τί μοῦ σκαρόνεις...
τὰ τόσα μου τὰ σχέδια τὰ κάνεις ἓνα μάτσο,
καὶ τὸν Καλογερόπουλο τὸν ξανακαμαρόνεις,
καὶ τὸν ταῖξεις ζάχαρη καὶ πᾶς μαζί του μπράτσο.

Μὲ τοῦτον πάλι σήμερα τσουγκρίζεις τὸ ποτήρι σου...
τοὺς Γιαπωνέζους ἄφησα στὰ κρύα γιὰ χατήρι σου,
καὶ σὺ μ' ἀφίνεις ἀσπλαχνα, μ' ἀλλάζεις παραδόξως...
ἐγὼ σοῦ δίνω ζάχαρη καὶ σὺ μοῦ δίνεις ὄξος.

Ὡχ! Δραγούμη μ', ὦχ! πουλάκι μ',
Γιαπωνέζοι μ', Ρεπουλάκη μ',
ζαχαρίτσα μ', σχεδιάκι μ',
φίλοι μ', Πρωτοπαπαδάκι μ'.

Τῆς μείζονος κι' ἐλάσσονος φρικτὸν ἠκούσθη μέλος
κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς τοιοῦτον εἶχε τέλος,
κι' ὁ Ράλλης γιὰ τὸν Κόντε μας ἔλεγε μετὰ κύρους
πῶς εὐκολὰ τοὺς Ὑπουργοὺς ἀλλάζει σὰν μαγείρους.

Κι' ὁ μέγας ἀρχιμάγειρος δὸς του καὶ κοκορεύεται
κι' ἀλλάζει τὴν μαγειρική,
καὶ ψιθυρίζουν μερικοὶ
πῶς κατὶ μαγειρεύεται.

Κάνει καινούριους τοὺς παληοὺς, τώρα τὴν Πάτ' ἀφίνει,
τώρα τὰ πρῶτα σχέδια τὰ βάζει στὸ κοφφίνι,

τώρα τοὺς φόρους παραιτεῖ, τώρα γυρεύει δάνειον,
νὰ γίνουν ἀερόπλοια καὶ στράτευμ' ἀρειμάνιον.

Πάλιν συλλαλητήρια
βροντοῦν ἐθνοσωτήρια,
καὶ βάζουν πάλι σὲ δουλεῖα καὶ τόση φασαρία
τὴν δόλια χωροφυλακὴ καὶ τὴν καβαλαρία.

Πάλιν μεγάλας συμφοράς,
πάλιν κατάρας φοδεράς
τὸ πλήθος ἀλαλάζει.

Πάλιν ὁ κόσμος δυστυχεῖ
καὶ πέφτουν πέτραις σὰν βροχή
καὶ βόλια σὰν χαλάζει.

Τὰς ἐπελάσεις δὲν ξεχνῶ γοργῶν χωροφυλάκων
κι' ἐκεῖνα τὰ σπασίματα τῶν ὑελοπινάκων,
καὶ μὲ κατήφειαν πολλήν
κυττάζω τώρα τὴν Βουλὴν
τὴν λιθοβοληθεῖσαν
μ' ἀναθεμάτων λίθους,
καὶ τὴν ρουκετισθεῖσαν
ἐν ἱαχαῖς τοῦ πλήθους.

Συντεχνιῶν παράστασις ἐνώπιον τοῦ Θρόνου
μετὰ μεγάλου πόνου,
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσις ψηφίσματος παγκοίνου,
καὶ πρὸς αὐτὸ παρήγορος ἀπάντησις Ἐκείνου.

Ρουκέταις, λιθοβολισμοῖς, βρασμοῖς Βουλευτηρίων,
ὁ δὲ κυρίαρχος λαὸς τῶν συλλαλητηρίων
μὲ τοὺς πολλοὺς τοὺς καύμους καὶ τὰ πολλὰ τοῦ τραύματος
γενναίως λακτιζόμενος,
μὰ καὶ τρουμπαρίζόμενος,
ἔδωκα: Κόντε, δόξα σο μὲ τάφθαστά σου θαύματα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Νίκος Παπαδόπουλος, ὁποῦ μ' ἀτρύτους πόνους
τῶν Παίδων τὴν Διάπλασιν τριαντὰ βγάζει χρόνους,
μὲ τὸν σταυρὸν τὸν ἀργυροῦν κι' ἐκεῖνος ἐτιμήθη
κι' ἐχάρησαν ἀγνὴν χαρὰν μικρῶν μεγάλων πλήθη,
γιατὶ καὶ τοῦτος ὁ σταυρὸς δὲν εἶναι καθὼς ἄλλοι,
ἀλλ' ἐργασίας ἐθνικῆς ἐργάτην περιβάλλει.

Τοῦ Χάινε τραγούδι μὲγάλα καὶ περίφημα,
ὅλων τῶν μουσολήπτων ἀληθινὸν ἐντρυφεύμα,
τοῦ πολυγνώστου Βλάχου μετὰ φρονέας τελεία,
πωλεῖτ' ἐπ' ηὐξημένῃ στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Ζωή μου, λαμπρὸς τόμος τοῦ Συλλόγου τῶν Βιβλιῶν,
τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Βικέλα περικλείων